

סיכום לפרק "אלמנה לכהן גדול"

בפרק זה סוכם, כי כאשר כהן נושא אשה בנישואי איסור (במקום שהקידושין תופסים) אין היא יכולה לאכול בתרומה מכוחו, אבל עבדי צאן ברזל שלה יאכלו, משום שהם נחשבים כרכושו. ועוד סוכם כי כל ביאת איסור פוסלת את בת הכהן מלאכול תרומה. כללם של דברים: נישואין גמורים, וכך זרע בריקיימא, יש בהם כדי לשנות את מעמדה של אשה לגבי אכילה בתרומה, שאם בת כהן היא – הנישואין או זרע מביאת זר פוסלים אותה, ואילו נישואי בת ישראל לכהן או זרע מביאת כהן מכשירים אותה לאכול בתרומה. אולם זיקת היבם, עובר, או ביאה שאינה שלימה (של ילד מבן תשע עד בגרותו) – יפה כוחן לפסול, ולא להאכיל.

לענין הגדרת הזרע, הרי בין להכשיר ובין לפסול – כל הצאצאים נחשבים לזרע, בין צאצאים ישירים ובין צאצאי צאצאיהם, ולענין זה נחשב כל זרע, בין שהוא כשר ובין שהוא פסול (מלבד בן השפחה והנכרית שלגבי כל ענין אינם מתייחסים אחר אביהם).